

LUTAK LARÉN HYDROMAN

[**Hydroman** er en sammentrækning af hydrologi og manipulation. Ordet er græsk, og betegnelsen bruges om en ekspert i hydrologi, som er drevet af en trang til at manipulere sine omgivelser, typisk for at opnå egne fordele på bekostning af fællesskabet. Hydrologi er læren om fordelingen og bevægelsen af vand over hele jorden og dækker alle sider af vandets kredsløb og alle former for vandtyper. En hydrolog arbejder typisk inden for områder, hvor vand som livgivende kilde medvirker til en dramatisk forbedring af andre menneskers livskvalitet. Ofte med positiv effekt for store individgrupper. Hydromanen er derimod udelukkende optaget af at pleje sine egne interesser, ofte på bekostning af andre mennesker. I sin mest ekstreme form bruger hydromanen aktivt og meget effektivt sin viden om vand som et våben vendt mod større eller mindre grupper af individer. Hydromanen er dermed nært beslægtet med kryptomanen, som også benytter sin ekspertviden til egen vinding.]

KAPITEL 1 – København, mandag 16:40

Noah Nellemann glædede sig til eftermiddagens aftale. Han havde her lørdag eftermiddag endelig fået en aftale i stand med sin bedsteven Philip. De skulle mødes klokken 15 på Flæsk & Øl. Philip havde foreslået, at Jasna skulle med. Han havde Philip under mistanke for at agere matchmaker. Jasna havde aldrig lagt skjul på, at hun gerne ville se mere til Noah. Mon hun ligefrem havde bedt Philip om hjælp, eller var det bare Philips forbandede intuition og følsomhed, der havde budt ham at udvide deres komsammen til et trekantsmøde. Han havde altid været kvindernes ven, enten som kærestepotentiale eller som ven, hvis der var lukket på kærestefronten, hvilket der var i øjeblikket, hvor Philip var fuldt engageret i en moden kvinde, nemlig Noahs mor. Akavet var ved at blive et for lille ord.

Noah har lige nået at læse mediernes rapporter om nogle mystiske dødsfald på et norsk krydstogtskib i Middelhavet, hvor tre mænd ved tre forskellige borde, og én af dem endda på en helt anden af skibets restauranter, inden for få sekunder dør af en blodprop, mens de spiser frokost. Det samme gør den enes kone, mens de øvrige ledsagere ved bordene, der har spist og drukket de samme retter fra samme køkken, ikke er det fjerneste påvirket. De øvrige gæster er også uskadte. Det ligner ellers umiddelbart en madforgiftning eller et problem i en af vandtankene.

Men hvorfor er der så ikke flere personer, der rammes? Det var det, der fik myndighederne til at klø sig i nakken.

Noah er blevet bedt om at læse disse medieomtaler. De

nordiske efterretningstjenester besluttede straks efter hændelsen at etablere en arbejdsgruppe, en task force, til at undersøge de nærmere omstændigheder, herunder om det kunne være terror eller et politisk motiveret angreb på udvalgte personer. Noah er udpeget som gruppens danske medlem.

De fire ramte syntes dog ikke at være oplagte mål for politiske grupper. Den ene, Peter Nmaga, var udviklingsingeniør i Oslo, den anden, Yngve Peitersen, portør på et hospital i Stavanger, den tredje, Anker Nøjtrup, bogholder i et it-firma i Allerød. Og det kvindelige offer, Gudrun Nmaga, var pædagog i Oslo og gift med ingeniøren. Ingen var medlemmer af politiske partier, aktive i radikale organisationer eller kendte i offentligheden. De var stort set lige så gennemsnitlige, som man kunne tænke sig, vurderet ud fra statiske og objektive kriterier. Det var uklart, om de kendte hinanden i forvejen eller tilfældigt var på samme krydstogtskib.

Noah er kaldt ind som specialkonsulent i sin egenskab af internetefterforsker af umiddelbart uforklarlige forbrydelser eller hændelser. Noah vurderer, at han stadig kan nå at mødes med vennerne, inden han går i gang. Det er trods alt kun et par timer, det drejer sig om. Han kan forberede sin egen slagplan, mens han går ned til deres mødested i Københavns tidligere kødby, nu kvarteret hvor han altid mødes med folk, når han går ud. Han tjekker, at mobilen ikke er på lydløs, så han kan høre, når Hemmingsen, hans direkte referencepunkt, ringer. Derefter låser han omhyggeligt døren med begge sikkerhedslåse og aktiverer alarmsystemet. Så er han på vej.

Han noterer sig, at hans skridt er lette, hvilket er et tegn på, at han glæder sig til at mødes med sine venner, også Jasna. Helt sikkert også Jasna. Krydstogtsagen måtte lige kunne vente lidt. Det var sikkert en banal sag, og den sædvanlige overforsigtige reaktion fra Hemmingsens side. Han havde en tendens til at se spøgelse over alt. Det var vel en arbejdsskade, tænkte Noah. Gud ved, om krydstogtskibet var det, som Charlott havde tænkt

sig at involvere sig i med sin nye, norske vandteknologi. Det ville nok ikke være så heldigt for investeringen, hvis det var tilfældet? Noah slog tanken ud ad hovedet og huskede sig selv på, at det kunne vente et par timer.

Det er ikke længe siden, at Noah sidst var i kontakt med Charlott. Hun havde bedt ham om en personlig tjeneste, som han ikke kunne få sig til at afslå. Heller ikke selvom han for forholdsvis kort tid siden havde doneret præcis det samme. Men det måtte vel være gået tabt, eller ikke have haft den rette virkning. Hvad vidste han om den slags, når det kom til stykket? Det var på deres korte møde på klinikken i København, at Charlott havde nævnt sine planer om at investere i vandteknologi på blandt andet krydstogtskibe. Det lød som et ædelt formål. Charlott havde også nævnt, at hun havde hyret Zara Bhutani, Philips mor, som sin personlige lobbyist og rådgiver.

Noah var fuld af beundring for Charlott. For hvordan hun havde rejst sig, taget ansvar for sit eget liv og begyndt helt forfra i et andet land. Hun havde kastet sin tvillingebrors skygge af sig. Det var der ikke mange, der kunne, når man tænkte på, at han havde været en af den nyere tids mest udspekulerede og ondskabsfulde forbrydere.

Det var uhyggeligt for Noah at tænke på, at han havde haft ham som sin læremester og mentor på kryptologistudiet på DTU. Af forløbet havde Noah lært ved direkte deltagelse, at der ikke er langt mellem genialitet og galskab. Og at de samme kompetencer og metoder kan anvendes til direkte modsatrettede formål. Carl Otto Valentin havde som professor valgt at manipulere alle og enhver ved at bruge sin dybe viden om kryptologi og store opfindsomhed til at skrabe en milliard dollars sammen. At han samtidig var tæt på at sætte verden i brand for at nå sit mål, efterlod ham upåvirket. Psykopatens kendetegn. Noah var fagligt ikke lige så kompetent som sin tidligere, nu afdøde, professor, men den helt store forskel på

de to var anvendelsen af viden. Noah havde besluttet sig for at arbejde i samfundets tjeneste. Han ville opspore de personer og organisationer, der var kriminelle. Derfor var han helt bevidst om, at han ikke måtte gå på kompromis med sin egen faglige udvikling. Han skulle blive ved med at blive dygtigere for at holde trit med dem, der havde den modsatte agenda. Det var slet ikke nok at have den rette indstilling. Den var intet værd, hvis den ikke blev fulgt op af kompetence.

Men pyt, en portion fra eller til ville næppe tage noget fra ham. Det var sikkert heller ikke nemt at blive gravid lige med det samme, når man tog Charlotts lange sygehistorie i betragtning. Det var intet mindre end et mirakel, at hun havde rejst sig.

Charlott havde tidligere spillet en hovedrolle i opklaringen af den store terrorsag, da hun tilkaldte ham efter at have opdaget sin tvillingebrors hemmelige kælder i deres fælles hus, der viste sig at rumme et kæmpestort datacenter, hvorfra alle økonomiske transaktioner og øvrige aktiviteter til at manipulere alle de involverede blev styret.

Det var ved denne lejlighed, at han var kommet i direkte clinch med Carl Otto Valentin, hvilket var endt med dennes afsked med verden. Det blev dermed anden gang det år, hvor Noah tog et andet menneskes liv. Den første var en tidligere børnesoldat, som var hyret til at skygge ham, hvilket endte med en drabelig jagt gennem Københavns gader. Noah var overbevist om, at det var et spørgsmål om liv eller død. Det var ham eller forfølgeren, så Noah havde slået tilbage med alt, hvad han havde. Kampen endte med, at Noah sprang ned på forfølgeren fra et tag i baggården ved en restaurant på Værnedamsvej på grænsen mellem København og Frederiksberg. Forfølgeren døde af sine hovedskader, og sagen var aldrig blevet officielt opklaret, men henlagt som tilfældig, meningsløs gadevold mellem hovedstadens illegale afrikanere.

Så var han allerede fremme ved Flæsk & Øl, kun få minutter for sent. Han så straks, at hans to venner allerede var kommet og sad tæt og sludrede som to fortrolige. De kiggede begge op og smilede, da han gjorde sin entré.

-Hej tøser. Skal I have noget med fra baren?

KAPITEL 2 – Geneve – mandag 16:55

Zara Bhutani har afsluttet sin tyve minutters morgenrutine i TRX-selen, taget et kort bad og iført sig sit arbejdstøj, en blå, stramtsiddende kjole fra sin personlige skrædder, der hvert år syr hende fire kjoler i det særlige snit med mulighed for at justere på længde og hvor meget hud, der skal displays fra halsen og nedefter. Skoene passer naturligvis til kjolerne, og de udgør sammen med TRX-sele, computer og telefon den bagage, som Zara rejser jorden rundt med for at betjene sine kunder. Udstyret kan være i hendes specialdesignede kuffert i håndbagage-størrelse. Resten af de daglige fornødenheder købes lokalt på stedet. Det omfatter undertøj, sportstøj, overtøj og personlige plejeprodukter.

Hun har slået lejr i Swiss Luxury Apartments, der er et eksklusivt hotellejlighedskompleks i centrum af Geneve med kort afstand til alle dagligdagens nødvendigheder, især byens luksusrestauranter. Stedet byder på både bolig og kontorområde og er væsentligt dyrene end de kontorhoteller, hvor lokale iværksættere slår sig ned for at puste liv i deres mere eller mindre gode ideer, som skal få dem til at tjene til dagen og vejen og drømme om gennembruddet. Swiss Luxury Apartments er skabt til et helt andet klientel. Det er til dem, som gerne betaler en høj pris for kun at være blandt ligesindede fra det globale businessjetset. Det er individualister, der investerer i det, der er værd at løbe efter og deres medhjælpere som Zara, der varetager kontakt til myndigheder og på anden måde hjælper med at få de store forretningstransaktioner til at glide glat igennem.

Prisen er en perfekt sorteringsmekanisme, så her på Swiss Luxury Apartments koster det mindst 50 gange så meget som på de lusede iværksættersteder. Zara kender ikke den præcise pris, for den betales af hendes kunder som en del af de generelle forretningsbetingelser. Det er Ophelia, der er hendes hovedkunde her i Geneve og dermed den glade betaler. Zara sender hende en venlig tanke. Det er en virkelig god opgave hun har fået her. Den passer med hendes nye forretningside om at arbejde for de virksomheder, der vil omstille samfundet i en grøn retning. Når hun samtidig kan opretholde samme størrelse på sine honorarer, er der ikke noget at klage over.

Geografien er som alt andet her perfekt. Det tager kun godt en time at køre til Ophelias Montreux-domicil, hvor hun holder jævnlige møder. I dag skal Zara lægge sidste hånd på Ophelias foredrag på Water World Conference i London, hvor alle med interesse for vandteknologi mødes en gang om året. Det er her, at Ophelia vil foretage investeringer i vandteknologi, så hun opnår en dominerende indflydelse i to firmaer, som begge har specialiseret sig i at rense vand. De har uafhængigt af hinanden udviklet teknologier, som via dialyse i vand formår at spalte forurennet eller beskidt vand i to adskilte dele, hvor der ud ad den ene ende af procesanlægget kommer vand i så ren en kvalitet, at det kan drikkes og ad den anden et middel, som kan bruges som rensmiddel, en slags sæbe. Mindst den ene af investeringerne skulle gerne blive landet i London, måske begge hvis kortene bliver spillet ordentligt.

Når Zara dagen efter tager flyet til London har hun sin strategi klar til, hvordan hun sammen med Ophelia skal overtage kontrollen med to spændende vandvirksomheder. Samtidig vil de få lejlighed til at kigge flere kandidater ud.

Kapitel 3 – København, mandag 17:12

Noah fik en bakke af bartenderen til at bære de tre halve fadøl hen til bordet. Det gjaldt om ikke at spille de dyre dråber fra Mikkeller, et af de populære mikrobryggerier, der havde formået at fremstille anderledes øl med gode råvarer og tilsat en mindst lige så god fortælling om den passion, der lå bag initiativet. Det fik den ambitiøse prissætning til at glide ned i stadig stigende omfang rundt om på byens ølbarer. For Noahs vedkommende var bekymring over ølprisernes himmelflugt dog ikke et tema. Det overlod han til de få tilbageværende københavnere med almindelige lønmodtagerjobs og de italienske studerende, der elskede at besøge den grønne danske hovedstad, men havde vanskeligt ved at forlige sig med det skyhøje prisniveau på noget så basalt som et glas øl. Man kunne altid kende dem på den lette hovedrysten og de let opspilede øjne, når de aflæste prisskilte og forsøgte at omregne priser i danske kroner til euro, hvorefter de måtte konsultere lommeregneren for at tjekke, om prisen virkelig var sådan, eller om de ikke længere mestrede simpel hovedregning. Sådan var situationen også i dag her på Flæsk & Øl, så Noah havde fået lov til at springe de fire italienske turister over i køen, mens de fik styr på pris i forhold til deres lyst til en forfriskning. Noah vendte sig om og konstaterede, at de var ved at bestille tre små glas.

-Hej Noah, sagde Jasna og rejste sig for at give et kram. Philip ventede lidt og fulgte så trop. Alle på baren kunne se tre mennesker, der holdt meget af hinanden, selv om man nok ville

have lidt svært ved at gætte konstellationen. Hvem var kæreste med den lille, mørke kvinde med den store udstråling? De havde lige set hende sidde med den krølhårede og indtagende gentleman. De fleste kunne godt tænke sig at sidde i Jasnas stol. Men nu virkede det, som om hun strålede endnu mere, da hun fik øje på den høje og mere ranglede fyr, der i de flestes øjne var mere ordinær end den mørke ven. Måske var hun bare smilende over for alle.

De satte sig, skålede og begyndte ivrigt at tale alle sammen i munden på hinanden. De havde tydeligvis en del at fortælle hinanden. Bartenderen noterede sig, at der ville komme flere bestillinger fra dette bord, i modsætning til de italienske turister, som skulle have maksimalt udbytte af deres investering i de horribelt dyre dråber. For en sikkerheds skyld gik hun hurtigt ned til bordet bevæbnet med to skåle med saltede fristelser, som gæsterne takkede overstrømmende for, som om de ikke var klar over, at de var til for at speede tømningen af glassene op.

-Det er alt for længe siden, udbrød Jasna. Vi må have en hurtig bordet rundt med status, fastslog hun og slog en flad hånd i bordet og satte en myndig mine op med smilet spillende i de kønne øjne, mens hun hurtigt kiggede begge sine ledsagere dybt i øjnene. Først den ene, så den anden. Noah først. Philip smilede mildt og forstående.

-Javel chef, replicerede Noah prompte og gjorde honnør, mens han slog hælene sammen, så der lød en stor lyd under bordet fra hæle på sko med lædersåler af høj kvalitet. Philip overlod scenen til sin ven og nøjedes med at se smilende til. Han overlod gerne initiativ og styring til Jasna. Han vidste, at dette møde var vigtigst for hende. Hun fortjente al hans opbakning.

-I har vel allerede udvekslet minder, forsøgte Noah sig prøvende og kiggede fra den ene til den anden. Han ville gerne vide, hvad de to havde talt om, inden han kom. Og vinde lidt tid.

-Næ, vi kom kun to-tre minutter før, du dukkede op, sagde Philip venligt og uden antydning af påmindelse om, at Noah

som sædvanlig var nonchalant med mødetidspunkter.

-Jeg vil gerne lægge ud, hvis I vil høre om mit fredelige studenterliv. Så kan det fungere som opvarmning til de mere spændende beretninger, som I andre sikkert kan diske op med, hvis jeg kender jer ret.

-Det vil vi meget gerne, sagde Jasna. Lad os vide, hvordan det er at studere biologi. Hendes ord var blottet for den danske ironi, som plagede Noah, og nogle gange gjorde kontakten mellem dem vanskelig, kantet og overfladisk.

-Det er fantastisk, fastslog Philip uden at lægge distance til sig selv, sit liv eller sine venner. De kiggede begge på ham og nød, at man som altid kunne regne med Philip og det, han sagde. Han ville mene ethvert af de ord, der nu kom. Det var sandsynligvis ikke mange. Men så kunne man koncentrere sig om det, der kom og undlade at fortolke.

-Jeg vidste ikke, at det ville være så vanskeligt at vænne sig til bøgerne efter at have været ude af systemet i blot nogle få år. Men jeg nyder at blive klogere om noget af det vigtigere i verden. Altså ikke fordi alt muligt andet ikke også er vigtigt. For eksempel det, I beskæftiger jer med, digitalisering, overvågning, efterretningsarbejde og det der, som jeg ikke har det store kendskab til eller forstand på. Men I er nok enige i, at grøn omstilling er værd at beskæftige sig med for alle. Jeg vil gerne blive så klog som muligt, så jeg kan gøre noget, og ikke nøjes med at synes noget. Know-how er i restordre, som en af mine bedste undervisere har som sit motto. Jeg synes, han har fuldstændig ret. Så jeg vil også have det som mit motto, måske omformuleret så jeg ikke bliver beskyldt for at være en copycat eller lærerens kæledægge. Philip holdt inde for at trække vejret. Han så næsten forskrækket ud over at have sagt så mange sætninger lige efter hinanden. Han plejede at nøjes med færre, lytte til de andre og bakke dem op. Han havde ikke ry for at være agendasætter.

-Du er helt sikkert det bedste bud på den nye verdensfrelser.

Kapitel 4 – Geneve, mandag 17:15

Zara synes næsten, at den type vandrensning, som de nye virksomheder inden for vandteknologi arbejder med, lyder for god til at være sand. Som en slags naiv drøm, forfattet af ivrige gymnasieelever, der har læst lige rigelig meget Harry Potter. Hvis det da ikke var, fordi hun selv har set teknologien demonstreret i praksis på et lakseslagteri i det nordlige Norge. Her har opfinderen Perre Phucsinh, læge og også opfinder af kosttilskud, overtalt en lakseproducent til at afprøve den nye AquaOx-teknologi. Var den effektiv nok, ville han vide? Eller skulle der foretages forbedringer?

Dette forsøg er til stor fortrydelse for kemiproducenten Tontanta, som nu igennem seks måneder ikke har behøvet sende sin sædvanlige kæmpelastbil fyldt med kemiske rensmidler til dette laksebrug. Den måtte nøjes med alle de andre havbrug, som pryder Norges lange, smukke kystlinje. Hvis man ellers synes, at den slags er en pryde. Nationaløkonomisk er de i hvert fald en pryde, for de medvirker til at skabe endnu en guldrandet industri til i forvejen stenrige Norge. Fiskene trives. Fabrikken sparer penge, for teknologien er simpel og ikke nær så stor en omkostning som kemikalierne. Og udledningerne i havet fra bassinerne er ophørt. Hvad kunne det ikke føre med sig, hvis den slags grøn videnskab fik lov til at brede sig? Zara har ved selvsyn, og med kyndige forklaringer, forstået, at AquaOx også anvendes på krydstogtskibe, der er et blandt uendeligt mange givtige forretningsområder for kemiproducenterne.

Tænk sig engang, hvis den grønne vandteknologi kunne

brede sig til kødslagterier, der er omfattet af lige så strenge retningslinjer, og derfor et sted, hvor kemifabrikkerne stort set selv kan fastsætte prisen. Eller til de tilsvarende steder, hvor man behandler mennesker, altså operationsstuerne på hospitalerne? Zara ved udmærket, hvordan kemiproducenternes lobbyister vil bearbejde virksomhedsledere, politiske beslutningstagere og magtfulde embedsmænd for at forhindre, at dette uvæsen breder sig. De ville trække frygtkortet og spille det flittigt. Tør I som myndighed gamble med patienternes liv ved ikke at være sikre på, at operationsstuerne og remedierne nu også er helt rene? En mediekampagne kunne også være en del af det klassiske beredskab for at holde fast i status quo og beskytte kemiindustriens interesser. Derudover kunne man vælge at sætte trumf på ved at arrangere en hændelse på et sted, der anvender den nye, konkurrerende teknologi. Det ville kunne sikre en udsættelse og skaffe industrien tilstrækkelig meget tid til, at man på anden vis kunne trætte, true eller tæske de nye opkomlinge på plads. Det er naturligvis kun en metode, man griber til i yderste nødstilfælde, hvis der ikke er andre metoder til at beskytte omsætning og indtjening.

Perre Phucsinh havde ikke opnået nogen stor omsætning på sin opfindelse. Han var hverken blevet rig eller lykkelig af den. Nærmest tværtimod. Han var blevet en bange mand. Han frygtede for sit liv. Perre havde ellers oplevet lidt af hvert med udstationering i Vietnam som ung medicinstuderende. Her var han blevet skudt i maven og efterladt med udsigt til en pinefuld død i den vietnamesiske sump. Tre kvinder havde fundet ham og bragt ham i sikkerhed i deres hytte, gemt så godt som muligt for områdets mange fjender. Her havde de plejet den fremmede mand samvittighedsfuldt, indtil han blev lokaliseret af amerikanske tropper, som bragte ham til et hospital i Tyskland. Men dette eventyr med vandopfindelsen var værre for Perre. Meget værre. Det var rent ud sagt blevet til et mareridt.

Han havde lagt sig ud med magter så stærke og hensynsløse, at han ingen valg havde haft, hvis han ville beskytte sig selv og sin familie. Og det ville han. Han havde sammen med sin finansielle partner, der også står for fabrikationen af anlæggene, i sin naivitet kalkuleret med, at han kunne oplyse hele verden om sin opfindelses genialitet og dermed være beskyttet mod de trusler, som han var blevet udsat for. Men de var blevet tydeligere. De var til sidst ikke til at tage fejl af. I begyndelsen var det kun ham selv, der fik dem. Senere blev det hans kone, der mødte mærkelige personer med truende adfærd. Da hans børn og børnebørn også blev passet op, var det sket med Perres mod. Han trak følehornene til sig og nøjedes med den markedsandel, som han og fabrikanten var blevet tildelt for til gengæld at undlade markedsudvidelse. Det drejede sig om lakselandsbyen uden for Tromsø, der var begyndt som forsøgssted, plus tre krydstogtskibe.

-Vi foretrækker at holde os til nicheproduktion, lyder omkvædet, når medier eller andre spørger til udvidelsesplaner. Det var den gratis rådgivning, AquaOx havde modtaget.

Kemifabrikker er ikke sådan at spøge med, hvis de føler sig truet på deres forretning. De tager deres mission i livet meget seriøst. Der skal skabes indtjening til ejerne. Meget indtjening. Alt andet er sekundære hændelser, der skal håndteres, effektivt og uden tøven.

Zara havde forstået det sådan, at Perre Phuocsinh ikke ville deltage i konferencen, men at en mindretalsinvestor ville være til stede som almindelig deltager. Det er Zaras opgave at arrangere et personligt møde med denne nøgleperson. Frederik Johnson er en af Norges store pengemænd, som har grundlagt sin bugnende pengekasse på olieinvesteringer og derefter suppleret med lukrative investeringer i en flåde af krydstogtskibe og senest vendt blikket mod Norges hidtil allerstørste guldkalv, lakseindustrien. En uudtømmelig kilde til omsætning, da fiskene dyrkes i lukkede systemer og dermed

ikke slipper op som havfisk, olie eller gas. Et genialt koncept. Johnson skulle være interesseret i at beskytte denne investering ved at sikre den bedst mulige vandrensning.

Ifølge Zaras research var han på det personlige plan en mand af den gamle skole, omend investeringsmæssigt visionær og med en fin fornemmelse for, hvornår man skal sætte sejl efter nye og stærkere vinde. Så i forhold til ham ville hun ikke behøve at dykke dybt i den professionelle værktøjskasse for at få en aftale på plads. Første trin var et almindeligt møde, hvor Frederik Johnson skulle få mulighed for at give den som verdensmand over for to kvinder, Ophelia og Zara Bhutani selv. Her skulle han få lov til at demonstrere sig selv som en rigtig mand, der ikke er bange for sine konkurrenter og deres metoder. Og at han om nødvendigt råder over passende modsvar.

Kapitel 5 – København, mandag 17:15

Flot, Noah. Han fortrød straks sin bemærkning om, at Philip kunne blive en frelsertype. Det udtryk i Philips øjne ville han gerne have undværet. For helvede da også, hvorfor kunne han ikke bare lade være. Philip var fantastisk, for han tog sig i det og skiftede udtryk næsten med det samme og vendte tilbage til sit venlige og imødekommende jeg. Ingen konfrontation.

Det var en automatreaktion, affødt af mange års dårlig vane med ikke at tage nogen hændelser seriøst. I hvert ikke på det personlige plan. Arbejds-mæssigt var han jo altid seriøs. Men det kneb allerhelvedes meget på det følelses-mæssige område. Var han infantil. Blev han aldrig voksen. Hvorfor dette evige skjold af ironisk distance. I modsætning til Philip, der forstod at tilgive og være noget for andre. Noah mærkede sin dårlige samvittighed tage form, og hvordan den blev forstærket af den stilhed, der havde sænket sig omkring det bord, der et øjeblik forinden havde summet af gensynsglæde og de gode følelser, der eksisterede mellem de tre. De elskede hinanden. Nu vidste han ikke, hvad han skulle sige, og hvor han skulle kigge hen. Hvordan skulle han komme videre herfra. Havde han nu ødelagt det igen. Dét havde han ellers lovet sig selv, at han ikke ville. At han ville pleje sine venner, være noget for dem. Ikke bare hygge sig i deres selskab en gang imellem, men være dér for dem. Være ven.

Hans to venner forholdt sig tavse. Men ingen af dem var fjendtlige. Var de skuffede? Det var næsten endnu værre. Jasna havde et udtryk, som kunne ligne skuffelse. Men Philip havde

til gengæld hurtigt genvundet sit venlige og imødekommende blik, som han fokuserede på Noah uden at presse ham til noget. Og Noah vidste allerede nu, at det om lidt ville det være ham, og ikke Noah, der genskabte den gode normalstemning. Ved at være Philip og ikke lade sig provokere af Noah. Han ville lade som ingenting.

Noah havde kun lyst til én ting, nemlig at bide tungen af sig selv og stille tiden et minut tilbage, så han i stedet for kunne have sagt om ikke noget klogt og dybt, så i det mindste bare noget pænt og venligt til sin bedste ven. Næste gang. Jeg husker det fra nu af. Aldrig mere morsom som første reaktion. Aldrig mere.

-Må jeg få lov til at byde på en omgang mere? Noah så bønfoldende på sine to venner.

-Det må du, svarede Philip. Men så vil jeg have lov til at hente dem, for jeg trænger til at strække benene. Jasna smilede til ham.

Kapitel 6 – Geneve, mandag 17:20

Zaras arbejde omfatter også vejledning af Ophelias mand Kanzi. Det er meget vigtigt for OM, som hun vælger at omtale sig selv i stedet for det lange navn, Ophelia Montesquieu. OM lyder mere mystisk, næsten mytisk, synes hun. Eller også er det noget, som hendes personlige assistent, Mei Lei, har fundet på. Zara er enig i, at det er et meget attraktivt og praktisk navn, når hun færdes i de kredse, hun har fået adgang til. Zara og Mei Lei deles om opgaverne med at styre Ophelias forretninger. Mei Lei mest det interne og Zara de forhold, der er udadvendte.

Det er da praktisk for OM at have en mand ved sin side, når hun nu ikke ønsker at bruge sin kvindelighed til at opnå de forretningsfordele, som hun ellers går så benhårdt går efter for at få en dominerende ejerandel af verdens vigtigste vandteknologier. Hun ville ellers med sit forrygende gode udseende kunne forene det praktiske med det fornøjelige, ville Zara mene. Sådan som Zara selv har praktiseret det. Men hun har fuld respekt for OMs strategi med en mand af fin herkomst ved sin side. Det er godt tænkt. For det kan stadig imponere både amerikanske og asiatiske forretningsforbindelser at være i samme rum som en europæisk aristokrat. På den måde glider tingene bare lettere.

Folk vil gerne have en ekstra oplevelse udover det rent forretningsmæssige. Omgang med en aristokrat kan udgøre et sådant lille, fint krydderi. Der er naturligvis ingen, der kender til eksistensen af OMs ægtemand endnu. Han skal stadig rettes til. Der står i hans kontrakt, at han skal holde sine ansvarsområder

og sit giftermål hemmeligt, indtil han får tilladelse til andet. OM vil først oplyse offentligheden om sin ægtemand og nye efternavn ved London-konferencen. Her er det relevant at demonstrere kontrol også på privatfronten, når de vigtige investeringer i vandteknologi skal foretages.

Det var afgjort en af de sjovere opgaver at udvælge en passende mand til OM. Det var lidt ligesom i gamle dage, hvor Zara kunne vælge og vrage mellem opgaver, der foregik under radaren, med skjulte intentioner og med mange sjove indfald undervejs. Det var faktisk kernen i Zaras arbejde som lobbyist for højstbydende. Gennem to årtier havde Zara løst massevis af opgaver for virksomheder, myndigheder og organisationer, som fokuserede på resultatet og så igennem fingrene med metoderne. Men det var dengang. Ikke at der ikke udbydes massevis af den slags opgaver stadigvæk. Det var Zara selv, der efter den store terrorsag med København som centrum, der foregik mens hun løste en opgave med valg af bombefly til den danske krigsførelse i Mellemøsten og andre af verdens brændpunkter, at hun skiftede spor. Zara var slået ind på en ny vej, som hun selv kaldte for bæredygtig lobbyisme. Hun havde fået øjnene op for de mange muligheder, der ligger i grønne teknologier, der hjælper med omstilling af samfundet fra oliebaseret økonomi til cirkulær økonomi. Omstillingen fra sort til grønt åbner for mange ansvarlige forretningsmodeller, der vokser op i farvandet på denne nye tankegang om at opføre sig ansvarligt og medvirke til at skabe nye virksomheder, der kan føre til en ny slags samfund, en ny måde at leve på. Zara havde ladet det sive, at hun var til rådighed for de nye, ansvarsbevidste aktører, der havde brug for en ekstra hånd. Og hun havde til sin overraskelse opdaget, hvor behageligt det var at køre de nye agendaer gennem systemerne. For alle, der er noget ved musikken, vil den grønne omstilling.

Zara oplevede derfor stort set ingen modstand fra medier og græsrodder, når producenter af batterier, teknologi til lagring

af CO2 eller vandteknologifirmaer krævede lovændringer eller administrative lempelser. Livet var blevet lettere. Indtjeningen er den samme, når man som Zara befinder sig i verdenseliten af lobbyister, og opgavestillerne stod stadig i kø, så hun kunne vælge og vrage mellem tilbuddene. Som en bonus havde hun også oplevet noget så enestående som anerkendelse fra sin søn, Philip, der ellers havde været mere end almindeligt skeptisk over for hendes lobbyistvirksomhed og involvering med de store, stygge kapitalister. Hendes følsomme og velmenende søn var selv gået den grønne vej og uddannede sig til biolog, samtidig med at han tog kurser i kinesisk. Zara mente nok, at Isabella Nellemann fungerede som hendes søns mentor. Som en del af hendes engagement i Philip.

Zara kan ikke lade være med at gyse, når hun tænker på denne kinesiske kvinde, som ingen ved hvor kommer fra, og hvilken rolle hun spiller for OM. Nogle gange kan man få den opfattelse, at kineseren har sin helt egen agenda, selv om hun prøver at fremstå som ydmyg og loyal assistent. Zara lover sig selv, at hun skal benytte sig af sine kontakter til at få indsigt i Mei Leis baggrund og liv, inden hun dukkede op i Genevevillaaen. Det er således hende, der indkalder Zara til møderne med OM. Og hun har helt sikkert adgang til OMs mail, så det er hende, der både sorterer i og tager en del af beslutningerne. Men hvor stor en del?

Mon ikke Noah Nellemann kunne overtales til at benytte sine it-færdigheder til at skaffe hende oplysninger om Mei Leis baggrund og fortid?

Kapitel 7 – København, mandag 17:25

-Jeg tror ikke, at det gør noget, hr. Nellemann, Philip kender dig. Han giver dig lang snor. Længere end de fleste ville. Han er en sand ven.

-Han håber måske på, at jeg en dag bliver voksen, sukker Noah og kigger forbi Jasna mod Philip, der er faldet i snak med bartenderen. Flere af stedets kvindelige gæster synes pludselig at være blevet interesseret i, hvad der sker i baren, bemærker Noah og ryster let på hovedet. Sådan har det altid været. Hans kæreste får sin sag for med at holde ham for sig selv. Så Noah, nu gjorde du det igen. Stram dig an.

-Men nu er det jo sådan, at jeg stadig sidder lige her, siger Jasna med hovedet på skrå, så det lange, blanke, sorte hår slår ned foran noget af ansigtet, så man kun kan se det ene af hendes øjne. Det stråler, og hun lægger tilkæmpet skødesløst en hånd på Noahs overarm, mens hun forsøger at fange hans opmærksomhed.

-Ja, sørme så, det gør du også. Pas på, at du ikke kommer til skade med fingrene, fjoller han og spænder sine biceps.

-Uha ja, lov ikke at knuse mine fine sekretærnegle med al din råstyrke, joker hun kærligt og læner ligesom tilfældigt sit ene ben op ad hans, mens hun fastholder hans blik. Noah mærker intensiteten.

-Nu udnytter du vel ikke, at jeg har et svagt øjeblik, siger han, men lægger også sin arm om skulderen på hende og nusser hendes hår med sin næse og sine læber. Det er næsten et kys. Jasna mærker en forventningsfuld varme brede sig i

mellemgulvet og kvinderne. Det sidste ville hun gerne have været foruden. Philip bliver uanfægtet stående i baren. De får et moment. Deres helt eget. Kære gud, lad det vare bare lidt endnu.

Så kommer den. Selvfølgelig gør den det. Den allestedsnærværende fredsforstyrrer. Det er Noahs telefon, der giver sig til kende med både vibrator og lyd. Noah fjerner sin arm og rækker ud efter det lille, flade, opmærksomhedskrævende monster.

-Jeg må hellere lige tage den her, siger han. Det er nok herremanden, forklarer Noah hurtigt og tilføjer, at han faktisk er på vagt og burde sidde og tjekke noget. Herremanden er deres kodenavn for Hemmingsen, som Jasna også kender særdeles godt fra sin tid i PET, hvor hun og Noah arbejdede tæt sammen som studentermedhjælpere og internetefterforskere på den store sag om Carl Otto Valentin, der gennem flere måneder satte verden i brand ved at lege med folks terrorfrygt for at opbygge sig en milliardformue.

Det var Noah, der til slut slog terroristen ihjel efter et dramatisk slagsmål og dermed satte en stopper for galskaben. Hemmingsen havde været klog nok til at tage æren for aktionen og skaffe sig selv en fin forfremmelse for sin effektive og ekstraordinært gode anti-terrorindsats og samtidig sikret sig stærkt forøgede bevillinger til landets terrorberedskab. Noah var fortsat som internetefterforsker på specielle sager, samtidig med at han plejede sin karriere på Danmarks Tekniske Universitet, hvor Jasna havde sin daglige gang som næstkommanderende for professor Neumode, der havde taget over som institutbestyrer efter Carl Otto Valentin. Jasna kunne fra sin position iagttage, hvordan Noah styrkede sin faglige position og magt.

Tænk hvis han også kom i forbindelse med sine følelser. Eller kunne få øjnene op for dem, hun havde nok af for dem begge.

Kapitel 8 – København, mandag 17:27

-Det er Noah her, sagde han, mens han stadig kiggede smilende på Jasna. Hun gengældte og lænede sig tilbage. Hun ville nyde at iagttage Noah, mens han talte.

-Hej Noah, lød en stemme i den anden ende, som han ikke havde hørt længe, men som altid ville kunne få ham til at miste selvkontrollen. Stemmen tilhørte ikke den, han havde forventet. Det var ikke Hemmingsen, der vil tjekke, hvor langt han var kommet med at samle information om ulykken på et krydstogtskib på den anden side af jorden. Stemmen tilhørte ingen ringere end Zara Bhutani. Han fornemmede den dybe tone og de forventninger, den altid havde skabt i ham. En krop husker. Selv om det var adskillige måneder siden, de havde været i samme rum. Han sad helt stille og vågnede først til live, da han mærkede Jasnas forandrede blik.

-Øh, undskyld, hvad var det du sagde? Jeg havde ikke regnet med, at det var dig, for jeg ventede på et opkald fra en anden, fra Hemmingsen, du ved. Jasna havde intuitivt opfattet, hvem der befandt sig i Noahs øre. Og hjerne. Det måtte være hende, der som den eneste kunne bringe ham fra koncepterne, så han bare sad og mumlede usammenhængende. Jasna trak armene sammen om sig selv og koncentrerede sig om at kigge ned til bunden af sit ølglas for ikke at få for våde øjne. Det ville hun bare ikke.

Noah lyttede til Zaras stemme og prøvede at koncentrere sig om ordene, om det hun sagde. Hun ville have ham til at gøre sig en tjeneste, hørte han.

-Altid til tjeneste, sagde ham og fortrød straks. Han lød vist lidt fjoget. Zara forstod, at han var fraværende og forelagde sit ærinde en gang til, langsomt og omhyggeligt. Hun havde brug for at vide noget om Ophelias, altså Charlotts, nære medarbejder, fordi hun ikke var tryk ved hende. Slet ikke tryk. Om han kunne trække i nogle tråde.

-Er du ikke tryk ved hende, udbrød Noah. Det må vi gøre noget ved. Send mig alt, hvad du ved og gerne et vellignende billede. Af ansigtet. Og helst fra begge sider. Zara takkede og spurgte, om de kunne ringes ved dagen efter.

-Ja, det passer fint i morgen. Anytime.

Da Noah lagde telefonen fra sig igen, kunne han se, at Philip var på vej med friske forsyninger af øl. Jasna kiggede på ham med blanke øje.

-Var det hende? Og du skal mødes med hende i morgen?

-Nej nej, det er bare over telefon. Hun skulle bruge nogle oplysninger.

Kapitel 9 – København, mandag 17:30

-Skål venner, I er bare de bedste. Philip løftede sit glas og spurgte, om de havde fået sig en god snak.

-Ja, men der kom en slæde på tværs. Jasna lød spag. Noah ser forvirret på Jasna og forstår. Philip havde en klar fornemmelse af, hvem Noah havde talt med. Det kunne kun være hans egen mor.

-Jeg ved nu ikke, om det var en slæde, men en god ven bad mig om en tjeneste. Så det var helt stille og roligt. Noah havde genvundet fatningen og var i øvrigt fast besluttet på at genoprette den gode stemning. Han spurgte, om det var hans tur til at aflægge rapport, eller om det var damerne først.

-Du kører bare på, sagde Jasna.

-Så siger vi det. Jeg skal gøre det så kort som muligt. For der er faktisk ikke så meget nyt at fortælle. For mit vedkommende står den fortsat på at blive klogere end banditterne, så det bliver de ordentlige, der ved mest om internettet og de digitale løsninger. Vi skal kunne kigge de kriminelle og terroristerne i kortene og sikre, at det ikke bliver omvendt. Jeg bestræber mig derfor på at samle så meget videnskabelig viden sammen som muligt og samtidig holde mig tæt på de store kommercielle spillere ved at etablere samarbejdsprojekter mellem dem og de akademiske organisationer.

-Kan du ikke blive mere specifik, spørger Philip. Hvad er det for eksempel universiteter og firmaer samarbejder om?

-Jo jo, det kan jeg sagtens. Noah var ved at blive ivrig. Han var glad for Philips interesse, der lød oprigtig. -En stor opgave

i øjeblikket er at etablere overvågning til gavn for alle.

-Kan man det? Philip lyder lidt skarpere i tonen.

-Ja, din inkarnerede nyflipper, det kan man da. Det er derfor, det hedder tryghedskameraer. Det betyder, at du kan gå i byen om natten og vide, at det bliver opdaget, hvis nogen får trang til at ommøblere dit kønne fjæs. Og fjolserne ved det også, så de afholder sig. I hvert fald hvis de ikke er for berusede til at glemme det. Men så bliver de fanget af kameraerne og genkendt af det stadig bedre software til ansigtsgenkendelse, der bruges af politiet.

-Altså lige som i Kina, siger Jasna. Men vi kan ellers ikke så godt lide, at der bliver holdt øje med alle folks bevægelser, og at det bliver koblet sammen med andre digitale systemer. Så kalder vi det for social kontrol. Folk kan ikke få lån, hvis deres sociale kreditscore ikke er høj nok. Eller rejse, få en god lejlighed, et job, børnene en uddannelse. Systemet i Kina ser alt og bruger det forebyggende til at regulere adfærd.

-Men sådan er det ikke i Danmark, som vi alle ved. Her har vi ikke en totalitær stat. Vi har frihed og vil forsvare den ved at øge trygheden. Det er den helt store forskel, forsøger Noah at konkludere.

-Og hvad går samarbejdet mellem universiteter og virksomheder så ud på?

-Det er ikke kun universiteter, men også andre offentlige institutioner der er interesseret i at samarbejde med virksomhederne, for det er jo dem, der indsamler flest oplysninger om folk her i Vesten.

-Gør de det? Philip ser nu endnu mere skeptisk ud. -Fortæl, gør mig klogere, oh videnskabs gud og tryghedsskaber her på jorden. Noah anerkender, at Philips udligning er sublim.

-Lad mig prøve, kære discipel. Vi er enige om, at Kina er en totalitær stat uden nogen videre adskillelse af firmaers og statens data. Det hele kan, som Jasna sagde, bruges til at styre det enkelte menneske, som ikke har mulighed for at undgå

overvågning, forhindre hæmningsløs, digital datahøst eller undslå sig det sociale kreditsystem, som dataene stoppes ind i med det ene formål at definere hvert enkelt menneskes liv.

-Står det virkelig så slemt til. Nu ved jeg ikke, om jeg har valgt rigtigt ved at lære kinesisk sprog og kultur. Er det umagen værd? Bliver jeg blot en brik i et undertrykkende system? Jeg har jo mere haft fokus på, at Kina har en stor betydning for klimaet, miljøet og hele den måde, vi fremstiller varer på. At det vil batte, hvis de lægger om til et grønt samfund. At vi som danskere med grønne løsninger kan få betydning i et stort land. Er jeg naivist?

-Kina har helt sikkert mange førertrøjer på og en afgørende betydning for verdens fremtid, siger Noah. Men lige når det gælder overvågning, datahøstning og adfærdskontrol, skal vi mere lære af dem, hvordan vi ikke skal gøre. Og så skal vi sørge for, at de private virksomheder ikke får frit spil til at skabe den samme slags systemer gennem datahøst via telefoner, fjernsyn, biler, printere, facebook, Instagram, webkameraer og alt muligt andet, som kombinerer de indsamlede data og skaber personprofiler, som de sælger til både andre virksomheder og de offentlige instanser, der gerne vil vide mere om borgerne som skatteydere, modtagere af sociale ydelser og meget mere.

-Hold hold hold, Noah, siger Philip. Mener du virkelig, at det er så slemt? Eller laver du science fiction-foredrag nu?

-Teknologien til at overvåge findes, og viljen til at kategorisere er stor hos mange virksomheder og institutioner. Så ja, det er slemt, hvis vi ikke styrer mulighederne. Vi skal bruge offentligt-private partnerskaber til at skabe fælles forståelse og gennem frivillighed sørge for at holde igen og skabe sikkerhed mod rutsjebaner henimod sociale kreditsystemer.

-Hvis jeg må komme med en tilføjelse, siger Jasna.

-Selvfølgelig må du det, siger Philip og Noah næsten synkront.

-Jeg har den ydmyge mening, at Danmark og andre vestlige

lande skal gøre mere end at appellere til virksomheder om ikke at blive forhandlere af systemer til social adfærdskontrol. Der er ikke noget, der tyder på, at de store datahøstere har nogen grænser indbygget. Hele deres forretningsmodel er baseret på at skaffe sig indblik i hvert enkelt menneskes adfærd med henblik på at sælge den videre til andre virksomheder og offentlige institutioner, når den er kombineret med andre data. Jo flere data des højere pris. Man kan ikke bare sige til dem, at de skal nøjes med at høste enkelte data om individerne, eller kun gøre det for begrænsede grupper. Det er mængderne, der skaber forretningen. Mere kræver mere.

Der blev stille omkring bordet.

-Hvad skal man så gøre? Philip ser bekymret på Jasna.

-For det første skal man som individ forstå, at alle de umiddelbart gratis digitale tjenester betyder, at man selv bliver produktet til gengæld for at kunne chatte, søge info og lægge billeder ud på internettet af sig selv og sine venner. Det hele bliver omhyggeligt registreret, kategoriseret og solgt til profilering. Det kan få nogle til at tænke sig om og handle anderledes. Skabe andre former at være sammen på. For det andet skal vi på det overordnede niveau ligesom alle de andre lande, der har en grundlov til at definere og beskytte det enkelte menneske mod overgreb fra staten, søge inspiration dér til at udvikle nye, grundlovssikrede rettigheder på det digitale område.

-Mener du ligefrem en digital grundlov?

-Ja, det da ved gud jeg gør. Hvad skulle det ellers betyde? Skal der virkelig en serber til at minde sådan to frihedsvante, belæste, danske genier om, at I har en grundlov, som er jeres guld. Man har ikke noget vigtigere end sin personlige frihed. Det forstår I vel? Hvis mennesket skal være mere end et produkt, en ting.

-Nu ved jeg ikke, om du har helt ret i, at du taler med genier her i dag.

-Nej vel. Jasna smiler bredt igen. Men det var også bare mit bidrag til rapporteringen om, hvad jeg går og pusler med derude i Lyngby, hvor jeg henslæber mine lange arbejdsdage. Altså, jeg forsøger at etablere et projekt om en ny digital grundlov, når tiden ikke lige går med at servicere instituttets høje herrer og de prioriterede algoritmedrenge.

-Bravo, Jasna. Tak for at du husker perspektivet. Hvorfor er du ikke chefen derude?

Philips udbrud er spontant, men han mener det seriøst. Noah ser eftertænksom ud, men er ikke decideret uenig. Han har blot aldrig tænkt sådan en tanke.

-Kromosomfejl, du ved, siger Jasna stille.

Kapitel 10 – Villa Bleu – mandag 17:55

Der er endnu en time til solen går ned, himlen bliver sort og nattens væsener tager over. Lige nu er den bare blå på den mørke, intense måde, der vækker forventninger. Yram Shelley kunne sagtens se, at det var et smukt syn, og han havde ingen problemer med at regne ud, hvorfor tidspunktet var det absolut bedste til det møde, han var inviteret til af sin drømmekvinde, hans helt eget skaberværk. Det var ham og ingen anden, der havde formået at vække hende til live. Nu skulle hun have lov til at leve længere end noget andet individ, nogensinde har levet. Ti gange længere tid, end den hun havde mistet. Det havde han ikke blot stillet hende i udsigt, han havde svoret det. Han havde allerede det meste arrangeret.

Hans institut ville i næste uge få tilført verdens næstmest kompetente person inden for forskning i aldring. Hans svenske forskerkollega fra Karolinska Institutet var indstillet på, at de to skulle være makkerparret, der her i Schweiz ville skabe miraklerne sammen. Mirakler for menneskeheden. Kvaliteten af de mennesker, der får muligheden for at leve længst på jorden, skal naturligvis være høj. Alt andet ville være uansvarligt. Og samfundsmæssig ansvarlighed og personlig integritet er de tydeligste kendetegn ved Yram Shelley. Tingene skal gøres ordentligt. Han havde efter den seneste og meget grundige samtale med sin unge, svenske makker forstået, at de delte de helt samme værdier. Han så derfor frem til Oscar de Cabezass ankomst.

Ophelia ville ikke være den, som hun nu havde udviklet sig

til, hvis det ikke havde været for hans originale og utrættelige indsats. Hun var begyndt at stråle. Ikke bare være i live, men stråle af determineret livslyst. Smuk havde hun altid været, på den der skandinaviske, selvsikre og lidt naive måde, som virkede meget tiltrækkende på Yram og også andre mænd, der normalt er omgivet af anderledes kvindetyper. At hun også var sårbar, både fysisk og mentalt, vidste kun Yram. Alle andre så en mystisk milliardær, der var fokuseret på at investere i rent vand og ad den vej medvirke til at redde menneskeheden fra sig selv. Det sker for de mange penge, hun var kommet i besiddelse af efter sin tvillingebrors dramatiske endeligt i deres fælles barndomshjem hjemme i Danmark, i Dragerup ved Holbæk. Der hvor Yram havde mødt hende og behandlet hende, indtil hun kunne tale og rejse sig op ved egen kraft, fri af sine lænker.

Senere havde hun ganske naturligt ændret navn, flyttet domicil og slettet de fleste af sine spor, så hun kunne starte på en frisk. Hun var meget klogt flyttet til Geneve, nær Yrams klinik, så det var nemt at fortsætte behandlingerne. Hun havde fundet sin diskrete ejendom, hvor hun havde skabt Villa Bleu. Den ligger ved den sydvestlige ende af Genevesøen blot ti minutter fra Montreux og en god times kørsel fra Geneve Lufthavn, så det er nemt og bekvemt, når hun skal ud i verden. Yram havde også nydt den smukke tur fra lufthavnen, om end en smule mere utålmodigt end normalt. Men han havde da ænset især turen fra Montreux ad Rue du Temple og videre ud ad Route de Glion og Route de Caux forbi Swiss Hotel Management School, og da han var drejet fra ad Chemin de la Glaciere lige i kanten af den betagende Gorges du Chauderon-skov. Villa Bleu er en fredelig oase, som Yram ikke ville have noget imod at flytte ind i, når tiden var moden. Huset har en endnu bedre beliggenhed end hans eget. Men han huskede sig selv på, at det ikke ville være en god ide at forcere forløbet. På nogle områder var Ophelia stadig teenageren Charlott, der kun stod på tærsklen til voksenlivet.

Dog var han helt overbevist om, at det ikke kunne være en tilfældighed, at han var inviteret nu, hvor hun følte sig stærk nok. Yram havde derfor gjort sig umage med at passe tiden. Han var endda kommet nogle minutter for tidligt, men han ventede naturligvis med at trykke på ringeklokken. Ingen skulle skyde ham i skoene, at han møder for tidligt frem og ikke kender til etikette. Han hørte sig selv nynne en sang, som han ikke vidste, hvor han havde fra, men som altid dukkede op, når han var særligt godt tilpas og samtidig lidt spændt. Han gik ud fra, at han smilte, da han hørte sig selv nynne en af Elvis' sentimentale sangstumper

*It's now or never
Come hold me tight
Kiss me my darling
Be mine tonight*

Han trak vejret dybt ned i lungerne og tillod sig at nyde øjeblikket. Og kigge sig forsigtigt til begge sider, for at se om nogen havde bemærket hans løsslupne sang. Her var ikke en sjæl at se, så ingen havde opdaget den midaldrende teenager uden for sin udkårnes bolig. Men han vidste en ting med sikkerhed, og det var, at det nu var hans tur til at blive lykkelig. Ophelia ville efter al sandsynlighed blive hans. Tænk sig engang, en jomfru på 45, smuk som en gudinde og rig som en oliesheik. Helt sikker kunne han selvfølgelig ikke være. Det skal man tage sig i agt for, når det drejer sig om kærlighed. Det ved han alt om. Han har set mange, mest mænd, brænde fingrene, når de har taget en udkåren for givet, enten inden erobring eller i driftsfasen. Langt over halvdelen af hans venner og kollegaer var blevet ladet alene på grund af denne synd og henslæbte nu et kærlighedsløst liv som triste skygger af sig selv.

Yram lovede sig selv, lige her under den sortnende himmel,

højt og helligt, at han ikke ville blive en del af denne jammerlige statistik over tåbelige mænd. Han ville holde fast i sin udkårne, så længe han levede. Han kunne mærke, at han rankede sig.

Var han nu helt sikker på, at hun nærrede de samme tanker om en fælles fremtid? Næ, ikke helt. Men hans mavefornemmelse var meget insisterende. Om få minutter ville han være meget klogere. Han opdagede, at han igen ubevidst var begyndt at nynne den gamle Elvis-slager, nu lidt højere end før. Mon det kunne ses på overvågningen, som huset efter al sandsynlighed var forsynet med? Kunne Ophelia se ham stå og småsyngne sentimentale sange i sommeraftenen. Pyt, det kunne være værre. Hun måtte gerne vide, at han så var glad og spændt, at han ikke kunne lade være med at nynne en kærlighedssang, mens han ventede.

Kapitel 11 – Charleroi, mandag 17:55

Mench-manifestet:

Mennesket er klodens fjende.

Menneskeantallet vokser konstant.

Mennesket er menneskets værste fjende.

Mennesket driver rovdrift på dyrene og naturen.

Kloden kan ikke reddes med konventionelle midler.

Den eneste løsning er at reducere antallet af skadevoldere.

Mennesker skal ikke spise dyr; mennesker skal spise mennesker.

Ferdinand Mensch, grundlægger af Grüne Armée Fraktion, GAF, gør sig klar til aftenens møde med indercirkelns øvrige medlemmer. Det sker altid med ti minutters koncentreret yoga. Og ved at repetere det manifest i syv punkter, som han selv har formuleret, Das Mensch Manifest. Det fungerer som deres ledestjerne. De er tolv personer i alt. Lige nu er der dog kun elleve af dem, og de skal derfor vælge en ny, når de finder den egnede kandidat. Alle bliver håndplukket til inderkredsen af Ferdinand Mensch selv. Det var et meget uheldigt problem, der var opstået med et af inderkredsens medlemmer. Også overraskende for Ferdi, for der var virkelig grund til at tro på Thimo, som han var blevet navngivet efter en af verdens store oprørsledere.

Thimo var et af de senest optagne medlemmer. Det var sket for blot tre måneder siden. Han havde allerede demonstreret stor forståelse for, hvad der krævedes. Og var derfor blevet

indviet i indercirklen ved det samme ritual, som de øvrige medlemmer havde gennemgået og huskede tilbage på med ærefrygt. Det gjorde også indtryk at observere et nyt medlems reaktion, når Ferdi med den sande leders sikre sans for iscenesættelse plantede sine to stempler mellem det nye disciples knoer. Først et H mellem pegefinger og langfinger. Derefter et E mellem langfinger og ringfinger. Og til sidst H'et igen mellem ringfinger og lillefinger. Mens tatoveringsstemplet blev presset ned og satte sine spor var lyset slukket i rummet og eneste lyskilde var en stor, sort granitkugle, der var fastgjort i en krog i loftet, så den kunne dreje rundt og sprede lys i striber fra kuglens lasergraverede bogstaver, som fyldte store dele af kuglens overflade. Det havde en effekt, som man ikke kunne undgå at blive indfanget af. Bogstaverne var af mindre vigtighed for stemningen. Men hvis man koncentrerede sig om at læse bogstaverne, ville man se, at der stod: ”Vi kan alt selv. Vi gør alt det, der skal gøres”.

Det var således blevet til aktiv deltagelse for Thimo i flere vigtige aktioner. Med succes. Den ene med at tage tre personer ud af cirkulation og fragte dem til Chemin de Vaulx ved Chimay, hvor GAFs anlæg til fremstilling af proteinprodukter til fiskeribranchen ligger, camoufleret som en konventionel landbrugsejendom. Det er hovedindtægtskilden til at holde organisationen kørende.

De øvrige indtægter kanaliseres ind via den politiske og officielle del af GAF, der holder debatmøder om grøn omstilling, og hvordan man med civil ulydighed og kampagner kan aktivere især unge mennesker. Her betaler deltagerne et mindre beløb for deltagelse, ligesom der kommer lidt midler i kassen fra salg af forplejning. Endelig modtager GAF også af og til sponsorater fra velmenende virksomheder, almennyttige fonde og privatpersoner.

Men når man fejler, er der ingen vej uden om. GAFs inderkreds er en lille organisation, der kun har plads til eliten. De

skal være ufejlbarlige. Fejltrin er for dyre. De kan sætte hele missionen på spil. Så Thimo er ekskluderet. Han er allerede fjernet fra operationen og sendt til Chemin de Vaultx. Det sørgede Ferdis to meste betroede fæller for, nemlig Gaspard og Givi. Thimo fik en indsprøjtning, så han sov ind og mærkede derfor ingenting. For han skulle ikke som sådan straffes eller lide, blot tages ud af den daglige operation. Og så kunne han gøre gavn i det cirkulære kredsløb ved at blive til føde; frysetørret fiskeføde af prima kvalitet.

Fisk var aldrig på noget tidspunkt i historien blevet opfedet så både bæredygtigt og kvalitativt. Føden forudsætter ikke en resursekrævende landbrugs- og råvareproduktion, men udelukkende frysetørring af den eksisterende protein- og kaloriemasse. Samtidig sikrede denne metode, at der blev taget et antal af klodens skadevoldere ud af cirkulation. Udfordringen for GAF var i første omgang at få skaleret produktionen, ikke så meget for at booste den økonomiske omsætning, men mere for at reducere overbefolkningen til et bæredygtigt niveau på omkring en milliard mennesker. Dertil manglede GAF stadig at opfinde en effektiv metode, ligesom det også snart ville blive nødvendigt at udvikle nye typer af frysetørrede fødevarer til andet end altædende fisk, der ikke var kendt for at have så avancerede præferencer for smagen af fødevarer. Det ville være anderledes, når mennesker skulle begynde at indtage produkterne. Så skulle de være i stand til at styre føden, så den har samme smag fra gang til gang. Mennesket er jo et vanevæsen.

Ferdi spekulerede på, om de allerede nu skulle rekruttere en ny person med kompetence inden for fremstilling af fødevaringredienser og smagsstyring, uden at gå på kompromis med de øvrige optagelseskrav. Ferdi betragtede sin hånddryg, hvor han havde tatoveret de tre ikoniske bogstaver 'heh' mellem de fire knoer. *Humani eradit humani. Eller humans eat humans.*

Kapitel 12 – Villa Bleu – mandag 17:59

Yram Shelley var ellers en nøgtern mand, der ikke havde for vane at lade sig rive med af fornemmelser, men gjorde en dyd ud af at kontrollere og styre sine følelser og sine handlinger, så han altid traf rationelle beslutninger. Yram vidste ikke noget mere latterligt end voksne mænd, der måtte undskylde sig selv, fordi de havde glemt at tænke sig om, eller lod sig provokere til at hæve stemmen over for deres kære, eller fremmede for den sags skyld. Eller det der var værre. Yram troede fuldt og fast på ordentlighed og på alt det, man kunne tælle, måle og veje. Han var videnskabsmand helt ind til knoglerne; læge, forsker og professor ved det fineste og mest velansete medicinske institut i Schweiz.

Yram Shelley var berømt for sine vellykkede resultater med at få paralyserede mennesker til at gå igen. Til at leve et normalt liv. Mange kunne dermed takke ham for deres forbedrede livskvalitet. Det meste af hans arbejde var foregået på instituttet og inden for strikse, videnskabelige rammer. Kun de mest vovede behandlinger blev gennemført i privat regi hjemme hos patienterne. Og kun i yderst sjældne tilfælde blev de suppleret med behandlinger i hans private lokaler. I disse tilfælde var patienterne blevet nøje bevidstgjort om risikoen, for både ham og dem selv. De havde også været nødt til at godtgøre Yrams udgifter igennem diskrete betalingsarrangementer, helst som forudbetalinger. Han løb trods alt en stor risiko ved at tage behandlingsformer i brug før tid. Hans yndlingspatient, som han nu stod på dørtrinnet hos, var hans mest fantastiske værk.

Nu var der kun ét minut til, han ville aktivere dørklokken. Han kastede et sidste blik op mod den blåsorte himmel og lod blikket glide ned mod søen, som man kun svagt fornemmer mellem træernes løv og de høje buskes hvide og blå blomster. Han noterede sig, hvor tæt man skulle på indgangsdøren for overhovedet at bemærke boligen. Ude fra søen og fra vejen kunne man stort set ikke se ejendommen. Den var diskret selv for en person, der havde valgt Schweiz som opholdssted for en tid. Men denne beboer var i sandhed også et meget privat menneske, som forståeligt værnedes ekstra om sit privatliv. Skrøbelig, men stærk, var hun. Hvem ville ikke være det, skrøbelig, efter tre årtier bundet til sin seng og berøvet talens brug, mens hjernen fungerende fuldstændig perfekt, så hun måtte pines med at høre sine oppassere omtale hende som ikke andet end et objekt for pasning. Et ikke-menneske uden bevidsthed, troede de næsten alle sammen. Ligeglade og ligegyldige personer, der kun var der for at kunne hæve hyren for endnu en vagt i grøntsagshuset.

Det var hendes psykopatiske bror, som stod for arrangementet for at dulme sin dårlige samvittighed over at have påført hende de skader, der lænkede hende til seng og kørestol. En bror, tvillingebror endda, der bevidst havde forårsaget en bilulykke for at ramme sine forældre. Hun havde været medpassager uden hans vidende. I flere årtier havde hun måttet lægge ører til hans jammer ved sygesengen, mens han troede, at hun hverken kunne høre eller forstå.

Yram koncentrerede sig nu hundrede procent om øjeblikket, tog den lyse marmortrappe i to kåde, Obama-agtige spring og lod pegefingeren trykke ringeklokken i bund med ét enkelt hårdt, maskulint tryk. Ét ring skulle melde hans ankomst. Ikke en mængde, små nervøse, tusede pling-pling lyde. Hun fortjente en selvsikker mand, der vidste hvad han ville, skulle og kunne. I sit stille sind tillod han sig at håbe på, at det var

hende selv, der om lidt ville åbne døren for ham. Så det bare var de to alene. At den kvindelige, kinesiske butler, eller hvad hun nu var, havde fået en friaften.

KAPITEL 13 – Charleroi, mandag 17:59

I indercirklen går han under navnet Ferdi. Han synes selv, at det er et bedre navn end det, hans forældre forsynede ham med for nitten år siden. Det er kønsneutralt og nemt at udtale for alle nationaliteter. Ferdi identificerer sig ikke ved køn, hvilket er en dejligt fri følelse. Det har han ikke gjort, siden han var fjorten. På den måde undgår han at være i sine lidenskabers vold. Han ønsker ingen form for seksuelt samkvem. Med nogen. Hverken kvinder eller mænd. Piger eller drenge. Homoer eller heteroer. Eller dyr for den sags skyld.

Han er dermed fri til at tænke på det væsentlige, nemlig at regulere kloden på plads, så den kan fungere i fremtiden. Altså en klode hvor antallet af mennesker og dyr, især de mange kæledyr og masseproducerede produktionsdyr, afpasses efter det antal, der reelt er plads til. Bestanden af vilde dyr behøver man ingen indgriben overfor lige nu. Der er stadig gode reguleringsmekanismer til den del, og de virker fint.

Ferdi ser spørgsmålet om klodens fremtid som simpelt. Alle med blot en smule omløb i hovedet ved jo udmærket godt, at antallet af dyr og mennesker ikke kan blive ved med at vokse, så længe kloden er det eneste værested, vi råder over. Vi har ganske vist en tåget vision om at indtage andre planeter. Men hør nu lige en gang, mennesker. Det vil ikke ske de næste mange århundreder. Derfor er der ingen vej uden om at fikse problemerne lige her, hvor de er. Og når alverdens politiske beslutningstagere, ungdomsoprørere og andre snakkehoveder ikke vil forholde sig til løsningen af verdens

væsentligste problem, fordi de er fuldt optaget af meget mindre problemstillinger og begrænset af gængse tankemønstre og andre former for blokeringer, må det fikses af dem, der formår det. Ferdi kan ikke få øje på nogen. Altså må han som ansvarlig verdensborger påtage sig opgaven selv. Antallet af mennesker skal bringes ned. Og det skal ske på en intelligent og fremsynet måde.

Ferdi har aldrig haft vanskeligt ved at skære ind til benet. Det er udelukkende et spørgsmål om at frigøre sig fra følelsesmæssige blokeringer og betragte tingene hundrede procent rationelt. Derfor ved han også, at han ikke kan løse opgaven alene. Han skal bruge hjælpere. Ligesindede. Men ikke ret mange. Og de skal være født efter 2000 for at besidde det rette mindset. Hvis de er tolv i alt, elleve eliteindivider og Ferdi selv, og har de rette hjælpemidler, er de nok. Til gengæld skal disse individer være af den helt rette støbning. De findes derude. Og de kan udvikles til effektive GAF-disciple.

Ferdi ser dem an, når de melder sig ind via kampagnedelen af GAF. Har de udvidede it-kompetencer, står de forrest i køen. Har de en særlig god evne til at fokusere, altså det, behandlersamfundene typisk kalder for Aspergers syndrom, er de yderligere egnet til at udføre de nødvendige operationer. De må for alt i verden ikke være tilbøjelige til at lade sig styre af deres seksualdrift, den største fælde til afsporing af det rationelle menneske.

Som gruppe mangler de fortsat adgang til de mest effektive hjælpemidler, så de kan sikre en intelligent reduktion af klodens energiforbrug. Der er jo ikke meget ved at reducere antallet af individer til en milliard, hvis det er den mest ubegavede og resurssvage ottendedel, man står tilbage med. Så er det hele jo ligesom ligegyldigt. Derfor er det nødvendigt at målrette indsatsen. Ned til den mindste enhed. Ned til genomniveau. Når det lykkes, giver det til gengæld mening at lade de mest værdifulde leve længere, måske helt op til 300 år,

sådan som han har forstået, at den mest fremsynede del af lægevidenskaben allerede eksperimenterer med. I Schweiz og Sverige. Dette perspektiv gør det endnu mere væsentligt at reducere totalantallet. Det er logik for begyndere.

Kapitel 14 – Villa Bleu, mandag 18:00

-Velkommen doktor Shelley, De er ventet. Vær venlig at komme indenfor.

Det var Mei Lei, der tog imod som en korrekt assistent. Der var intet at udsætte på hendes manerer. Men Yram følte sig ikke helt så let til mode, som bare et øjeblik før, da han stod udenfor. Hvorfor var det ikke Ophelia selv, der åbnede og bød velkommen på en dag som denne? Hun behøvede ikke imponere ham med tjenestefolk, eller stille sig an over for ham af alle mennesker. Men pyt, det måtte han vel abstrahere fra. Han måtte koncentrere sig om det, der betød noget, nemlig at han snart skulle møde Ophelia.

-De ankommer meget præcis, doktor Shelley. Var der en antydning af et professionelt smil i det ellers udtryksløse kinesiske ansigt? For det kunne vel ikke være et ironisk.

-Madame er optaget af en oversøisk telefonsamtale, men det skulle ikke vare længe. De er velkommen til at vente i biblioteket. Det ligger lige her til højre. Hun anviste vejen med sin udstrakte venstre arm, hvorefter hun lydløst lukkede hoveddøren bag Yram og fulgte ham i passende afstand ind i det anviste rum.

Yram havde aldrig været i dette rum tidligere. Deres tidligere møder var foregået i et mere anonymt værelse, der var velegnet til lægekonsultation. Dette rum var overdådigt og meget anderledes end de biblioteker, som Yram tidligere havde stiftet bekendtskab med. Her var ingen stemning af herreværelse med mørke træpaneler, bløde chesterfieldstole,

antikvariske bøger eller bakker med årgangscognac. Her var mindst fire en halv meter til loftet med en kostbar lysekroner af den moderne slags, vist nok en Ron Gilad, så vidt han kunne bedømme. Væggene var lyse, men ikke hvide, og med enkelte moderne kunstværker placeret med god afstand og skandinaviske designmøbler på et gulv af fliser fra Firenze. Dem havde han selv haft kig på. Zusanna Sitarskas kulstregsværker tog sig hamrende godt ud, som de var placeret dér vinkelret på hinanden på to af væggene. Yram Shelley var imponeret af den stilsikre hånd. Han håbede, at det var Ophelias egen og ikke den kinesiske butlers.

-Kan De lide stilen, doktor Shelley? Mei Lei rækker ham en drink og løfter sit eget glas til skål.

-Og sikke dejligt De synger, tilføjede hun og nynnede sagte sangens næste linjer.

Tomorrow will be too late

It's now or never

My love won't wait

Kapitel 15 - Geneve, mandag 18:00

For at skabe overblik over de mulige investeringer i vandfirmaer har Zara lavet en oversigt over de kategorier, som vand bedst inddeles i. På den måde kan hun sammen med OM let beslutte om en henvendelse fra en virksomhed eller investeringsrådgiver falder inden for de områder, som de aktuelt er ude efter at investere i. Der er to hovedkategorier med hver tre underkategorier.

Aqua Vitae, forkortet AV, er drikkevand af naturlig oprindelse, fra kilder og grundvand.

Aqua Mortiferum, forkortet AM, er vand, der kan være livstruende.

Begge vandtyper er vigtige, og OM nærer et stærkt ønske om at opnå kontrol med virksomheder inden for begge områder. I første omgang er det hensigten at investere i virksomheder inden for 'aqua vitae', livets vand, i alle tre underkategorier, gerne med en stærk virksomhed i hver.

AV1 er det bedste vand. Det er hundrede procent naturligt vand, der stammer fra kilder eller undergrunden med naturlige mineraler fra det pågældende vands oprindelsesområde. Vandet er fri for kemikalier og tilsætninger. Denne kvalitet er den ønskelige til drikkevand, og den type, der er mest efterspurgt. Typen er kun tilgængelig få steder på kloden.

AV2 er også hundrede procent naturligt vand, men indeholder kemikalier og fremmedlegemer inden for myndigheders tilladte grænser. De er enten blevet tilsat eller på anden vis kommet ind i vandet. Denne type vand kan bruges

som konsumvand. Eller skal renses let, så det kan bruges som drikkevand.

AV3 er rensed ferskvand eller afsaltet havvand. Kemikalier og fremmedlegemer kan spores inden for de tilladte grænser. Lovligt, og kan til nød bruges som konsumvand.

Teknologier til vandrensning er selvsagt mere end guld værd til at forbedre kvaliteten på andet og tredje niveau. For det øverste niveau drejer det sig om at beskytte mod forurening og hindre adgang for uvedkommende. OM har et stort behov for at sikre sig rent vand af hensyn til sin sarte fysik. Hun er sig meget bevidst, at adgangen til rent vand bliver alfa og omega for hendes ambition om at leve længe. Kampen om adgangen til det livsvigtige vand bliver den hårdeste og mest nådesløse i menneskehedens historie. Så ubarmhjertigt brutalt et udskilningsløb, at den nuværende med at reducere CO2 inden for få år vil blive oplevet som et af menneskehedens letteste opgaver.

Det er for Zara en meget interessant opgave at være med til at udarbejde dette klassifikationssystem for vand og senere at lægge en strategi for, hvordan der mest effektivt opnås kontrol med kategorien. Det er for så vidt en mere omfattende og betydningsfuld opgave, end når Zara tidligere lavede strategier for bilfirmaer og olievirksomheder og andre fra den brune økonomi for, hvordan de skulle forhindre lovindgreb mod deres fortsatte virke. Dette her er faktisk også nemmere at have med at gøre, for der findes stort set ingen opposition. Alle holder hånden over dem, der vil gøre godt for verden. Ja, ikke nok med det. Man kan nærmest opleve det sådan, at de klapper i deres hænder, når man piper selv det mindste om, at man arbejder med udvikling af grønne teknologier.

Når man siger vandrensning er det lige før, at alle ngo'er og medier glemmer deres kritiske sans og blot står på lange rækker og klapper i takt, som var de en nordkoreansk militærkolonne på opvisningsmarch gennem hovedstaden Pyongyang. Zara har

derfor nok at gøre med at takke pænt nej til medier, der ønsker interview med OM. Hun lader skinne igennem, at hendes opgavestiller foretrækker at operere uden for rampelyset, og at hun ikke ønsker at blive oplevet eller på nogen måde at blive fremstillet som en frelser af menneskeheden. Men blot investerer sin arvede formue i de virksomheder, hvor hun opnår det største afkast.

Det er selvfølgelig en udmærket bi-effekt, at investeringerne medvirker til at passe på klodens tilstand. Der er dog ingen journalister, der hopper på den underspillede forklaring. De ved bedst, hvornår en helt skal fejres, og hvornår skurke skal udpeges. Der er ikke mange i første kategori, så Zara er bevidst om, at de vil få nok at gøre med at holde de glubske mediehundestangen, efterhånden som investeringsprogrammet skrider frem. Men det er nu også lidt sjovt at lege røver og soldater med medierne. Når de nu så gerne selv vil, må de acceptere at blive kørt grundigt rundt i manegen.

Den anden hovedtype af vand, Aqua Mortiferum, kan ligesom den gode type inddeles i tre underkategorier:

AM1 er den slags vand, der er direkte dødeligt for 99,9 procent mennesker, dyr og planter.

AM2 er vand, der over tid kan være årsag til død, sygdom eller deformation af mennesker, dyr og planter.

AM3 er vand, der kan være mere eller mindre livstruende.

Den norskudviklede teknologi AquaOx og den tilsvarende Aquamorin fra Australien er begge interessante i forhold til de fire laveste vandkvaliteter i klassifikationssystemet. Når man kan rense forurenede vand og løfte dets kvalitet, er afsætningsmulighederne uendelige på både kort og langt sigt, funderer Zara. Hun forstår fuldt ud, hvorfor OM har kastet sig over dette investeringsområde. Den der kontrollerer verdens vand, er dens hersker. Derfor er der også god grund til, at Zara ikke fastholder en for naiv tro på verdens godhed. At det ikke kun vil være dem, der ønsker at skabe en bedre verden, der vil

orientere sig mod investeringer i vandteknologier. Der er de sædvanlige motiver på spil.

Grådighed og økonomisk magtspil vil komme til at præge dette område. Hun må have en samtale med OM om den bedste strategi. For hun mistænker OM for at være lige lovlig naiv, når hun forudsætter, at alle vil klappe hende på skulderen, fordi hun anvender sine investeringsmidler på at understøtte gode, idealistiske vandinitiativer som Perre Phucsinhs AquaOx-teknologi, som han og hans partner ikke selv har formået at løfte meget ud over hobbyniveauet.

Zara må have gjort det klart for OM, at de få milliarder, som OM kan kaste ind i projektet, kun vil være en dråbe i havet mod de tusindvis af milliarder, som andre aktører kan mobilisere, hvis der bliver udsigt til at kontrollere de nye killer-teknologier på vandområdet.

Kapitel 16 – Villa Bleu, mandag 18:05

-Skål, doktor Shelley. Håber det smager. Apricot er Deres favoritdrink, ikke sandt? Jeg har tilberedt den med et lille tvist, som er min helt egen opskrift. Mei Lei kaster et blik i retning af flakonskabet, hvor flaskerne står på lange, lige rækker med hver sin individuelle etiket, der er forsynet med sirlige kinesiske tegn. Det ser meget eksotisk og elegant ud. Hun løfter sit glas og ser Yram direkte i øjnene for første gang nogensinde.

-Jeg har stor fornøjelse af at blande urter efter gamle, velafprøvede opskrifter, lige som de gamle munke og nonner, der også havde meget tid til overs i de store bygninger, hvor de tilbragte meget tid alene, smiler Mei Lei.

Han lader blikket glide hen over de mange bøger i reolerne. Han noterer sig, at der er adskillige titler, som han ikke kender, på sprog som han ikke læser. Han går ud fra, at nogen af dem er danske værker, som han vil glæde sig til at høre Ophelia fortælle om. Selv kender han kun H.C. Andersen og Søren Kierkegaard. Er der ikke noget med, at netop disse to store danske forfattere også bliver flittigt læst i Kina? Han spekulerer et øjeblik på, om det kunne være et samtaleemne med den kølige kinesiske stedfortrædervært.

-Læser De også verdenslitteratur, doktor Shelley? Det er som om denne kvinde kan læse hans tanker. Yram prøver at ryste den ubehagelige følelse af sig.

Kapitel 17 – Geneve, mandag 18:05

Zara Bhutani husker tilbage på processen, hvor Kanzi blev castet til rollen, og på hvor godt et match han er med sin gode baggrund, historisk interessante navn, og sin veludviklede selvtillid. Sådan som man stort set kun ser det hos franskmænd med adelige aner.

-Det vigtigste i verden er den gensidige respekt mellem ægtefolk.

Henri Montesquieu med kaldenavnet Kanzi som følge af hans lidenskabelige interesse for cykelsport og især de legendariske franske helte fra tidernes morgen havde tilsyneladende øvet sig på denne replik. Zara havde holdt masken, mens han sagde den til interviewet, men havde moret sig højlydt, da hun genså den på overvågningsfilmen, fordi den fortalte hende, at manden havde fattet, hvad det var smart at sige til castingen. Også selv om han kun havde haft lejlighed til at udtale det over for en tredjepart som Zara. Det var den udtalelse, der slog hovedet på sømmet for Zara, da hun sammen med OM studerede filmene med de kandidater, der var med i opløbet om at få tjansen. Zara mente, at denne kandidat også skulle have kredit for ikke at virke alt for interesseret i honoreringen. Det holdt han sig som en ægte aristokrat for god til at tale om. Han måtte dog vide, at de havde undersøgt hans baggrund og opdaget, at han var om ikke fattig som en kirkerotte, så hverken med adgang til væsentlige midler eller i besiddelse af en fast indtjening.

Monsieur Montesquieu skulle han kaldes af sine omgivelser,

havde OM og Zara været helt enige om. Det ville stive hans selvtillid af og pleje det image, som OM havde brug for i investeringsmiljøet. Det nye efternavn ville lægge mere til OMs omdømme. Der var nu kun få dage, indtil giftermålet skulle anvendes for første gang, nemlig på World Water Conference i London.

OM og Zara havde ikke været helt enige om valget. De havde derfor brugt to dage på at studere optagelserne og på at vurdere for og imod. OM havde især haft sine betænkeligheder ved Henris beskedne begavelse og manglende udsyn. Hans vidrakte tilsyneladende ikke ret lagt ud over emnerne cykling, vin og mad. Ville det kunne række ved gallamiddage og andre sammenkomster med internationale kapaciteter? Zara fremhævede fordelene ved mænds begrænsede udsyn og evne til at fokusere på få emner. På den måde blev det let for dem at virke selvtillidsfulde. Ham her ville uden problemer kunne dreje enhver samtale ind på egne hjemmebaneemner og formå at virke overskudsagtig og generøs, når han konverserede sin borddame og andre de mødte efter middagen. Mange kvinder er lidt ligeglade med, hvad mændene siger, bare de fremtræder med stil og værdighed, pointerede Zara. Især i denne slags sammenhænge, havde hun tilføjet.

OMs anden indvending mod Henri var, at han virkede meget optaget af sit køn og egen uimodståelige tiltrækningskraft. Det medgav Zara. Selv syntes hun, at det var et stort aktiv for mænd. Det styrkede deres kompetence som elskere, som dessertmænd. De havde begge moret sig over, hvordan Henri tjekkede sit spejlbillede, mens han var alene i rummet og ventede på at blive interviewet af Zara. Han havde ingen anelse om kameraerne, og havde derfor både tilladt sig at tjekke sit ansigt helt tæt på, med og uden smil. Smil i flere versioner, kunne de se. Han foretrak tilsyneladende den version, hvor han først bider sig selv en anelse i kinden i højre side med helt lukket mund, inden han trækker begge mundvige ud til siden